

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg synes, det er en uskik, at man som medlem af det høje Ting under en siddende regering forudskikker resultatet af et kommende valg, især er det en mangel på respekt for vælgerne. Men nu er der på den anden side så mange, der har forudset resultatet, så det er lige før, vi kunne få opfattelsen af, at man ikke engang mener, det er nødvendigt at spørge vælgerne for at få skiftet den nuværende regering ud.

Jeg er glad for, at hr. Skaarup giver mig anledning til at svare endnu en gang: Der kommer ikke til at gå et år. De sager, der bliver pådømt ved byretterne i den nærmeste fremtid, er sager, hvor det vil blive vurderet, om der skal nedlægges påstand om skærpelse, og de sager vil så blive anket til landsretten, sådan at vi kan få landsrettens ord for, om der er grundlag for at skærpe de nugældende strafferammer på henholdsvis 6 og 10 år.

Det er, hvis hr. Skaarup vil høre efter, hvad jeg siger, altså ikke en analyse, det er ikke en undersøgelse, det er en konkret handling om nu at tage hver eneste voldtægtssag og vurdere, om anklagemyndigheden skal nedlægge påstand om at få skærpet straffen. Så hr. Skaarup skal ikke gå og vente på det; hr. Skaarup kan følge det her løbende.

Når vi forhåbentlig kan få reduceret antallet af voldtægtssager, og jeg tror, vi har det fælles mål, er det min bestræbelse, at hvis de alligevel begås, må det vurderes, om der skal ske skærpelse.

Her bakker regeringen op om anklagemyndighedens ønske om at se de sager, hvor udmålingen i dag for lav, anket med påstand om skærpelse.

Jeg har peget på nogle områder – overfaldsvoldtægter, forsøg på overfaldsvoldtægter, og hvor voldtægten er sket af flere i forening – hvor anklagemyndigheden skal have en skærpet opmærksomhed på, om straffen også afspejler den ekstreme grovhed, nogle af de sager også er omgærdet af.

Peter Skaarup (DF):

Nu siger justitsministeren, at vi kan forvente en skærpelse allerede nu; måske allerede i morgen eller i overmorgen vil der ske en skærpelse.

Det, som jeg hører justitsministeren sige, er, at efter at der så er faldet en dom ved byretten, vil man tilskynde til, at den slags sager bliver anket til landsretten. Men hvad er det, der får ministeren til at tro, at en retfærdig domstolsafgørelse,

der følger de strafferammer, vi hele tiden har haft, skulle medføre en skærpelse ved landsretten? Det kræver trods alt, at der kommer en dom ud af det, der skærper straffen, det er jo ikke nok, at man appellerer den pågældende sag.

Derfor vil jeg godt spørge ministeren: Hvorfor er ministeren pludselig så optimistisk, for det kræver trods alt, at der afsiges en dom, der betyder en skærpelse.

Så vil jeg godt spørge ministeren i forbindelse med de sager, der er her nu, om ministeren ikke kan se også i relation til det svar, der blev givet på hr. Svend Aage Jensbys spørgsmål, at det bedste signal, vi kan give, hvis vi ønsker det, som ministeren åbenbart også ønsker nu, nemlig en skærpelse, er at hæve strafferammerne.

Altså hvorfor er det et fyord hos ministeren at forhøje strafferammerne med 2 eller 3 eller 4 år?

Justitsministeren (Frank Jensen):

Det er regeringens målsætning at have en konsekvent og hurtig retspolitik og en retspolitik, hvor straffen også afspejler grovheden af den kriminalitet, der er begået.

Det er derfor, vi har aftalt med Rigsadvokaten, at hver eneste sag nu skal ind omkring Rigsadvokaten, indkaldes af Rigsadvokaten, så man kan vurdere, om der skal ske en anke af sagen med påstand om, at straffen skal skærpes. Retsystemet fungerer sådan, at så går man til landsretten. Får man så landsrettens ord for, at den her straf ligger på det rigtige niveau, mens anklagemyndigheden stadig væk mener, at den skal skærpes, søger man så Procesbevillingsnævnet om at få en tredjeinstansprøve, dvs. i Højesteret.

Det er vejen frem. Når vi har nogle strafferammer på henholdsvis 6 og 10 år, som jo altså er betydeligt højere end der, hvor praksis ligger i dag, så er der rigelig plads til, at der kan ske en øgning af strafsærpelsen inden for de givne rammer.

Det er altså ikke et folketingsanliggende i dag, det er et anliggende for domstolene, det er den vej, regeringen har valgt at gå i denne sag.

Der kan være andre spørgsmål, hvor der er sket et skred i udmålingen, hvor man så ønsker at involvere Folketinget. Det har vi ikke fundet i denne sag, fordi der ikke er sket en generel nedsettelse af straffeniveauet, men alligevel er der sager, der også springer i øjnene på mig og påvirker min retsfølelse og regeringens retsfølelse, og hvor der skal ske en vurdering af anke-